моли за дясната ръка, въоръжи я на конете зад себе. привързая с'риза абдеслям. М. 137. Кад' че носиш марени врдтена? — Че и песам на тенки тонки, тие кеми пресе дурунджу комуля — риза абдеслям. М. 454. Кьдв вевит дъли риза — абдеслям. М. 589. в. абдеслик.

абдес(ъ) (ът) обред на умиване и мюсюлманите преди да се кланят. Като свещ турчин стъва на Христа и зел абдеслъ да си стори молбата, т. е умил се и зел да се кланя според вярата си. Х. І. 36. не мурдвалий абдеслъ. що мусе развали абдеслъ.

абдеселетин (ът) с'дме от изкакво растение, зърни и якакви, които имат сила слабителна. По Геоф. в. простока, ичерк.

аба (ко) умал. от аба, в. абица. Мой с'чеяк земи абето за ницо и никакво. Какво ще се научи отакъв съдрано аба.

а бе мъжд. спорно, кога се обръщаме към някого говорим или отговорим нещо: а бе Иване, а бе тия пали щете да дойдете... — а бе че щеш, ама... а бе тия сиге дали жерта. а бе чешки за кого да печелим. Л. Д. 1876 р. 43. а бе рамчо не видъ ли кой исти вино? О. Г. 219. а бе вдо пенчо, зещо ни умрд овца? а бе. Г. 125. а бе по-братиме, съдуйси бадим царевумтъ. З. 164. а бе да почерпя бива, ама пари нямам. Зк. 83. — В' единаго-дъма части от народъ изговаря се а бе и а вамли по-право второй слог с' особен якак звук между б и в, вътрдимо якак изговаряй без силно присъединяване на устните, или на горната зъби с' долнята устна: а бе ней що, ава тия' беше с' кожата?

а бей мъжд. при свъстяване, съвзимане и съсвеще-